

Από τον δημιουργό
της πασίγνωστης τηλεοπτικής σειράς
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΝΤΑΟΥΝΤΟΝ

JULIAN FELLOWS

Άπελγκρέιβια

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Περιεχόμενα

1	Από τον χορό στη μάχη.....	9
2	Μια τυχαία συνάντηση.....	45
3	Οικογενειακοί δεσμοί.....	93
4	Στο σπίτι της πλατείας Μπέλγκρεϊβ	133
5	Το μυστικό ραντεβού.....	179
6	Ένας κατάσκοπος ανάμεσά μας.....	219
7	Ο επιχειρηματίας.....	261
8	Εισόδημα για μία ζωή.....	313
9	Το παρελθόν είναι μια ξένη χώρα.....	371
10	Το παρελθόν επιστρέφει.....	423
11	Η κληρονομιά.....	481
	Λίγα λόγια για τον συγγραφέα.....	541

— . 1 . —

Από τον χορό στη μάχη

Το παρελθόν, όπως λέγεται συχνά, είναι μια χώρα ξένη, στην οποία τα πράγματα γίνονται αλλιώς. Ίσως και να είναι έτσι –και μάλιστα είναι προφανές ότι είναι έτσι σε ό,τι αφορά τα ήθη και τα έθιμα, τον ρόλο των γυναικών, τις κυβερνήσεις της αριστοκρατίας και μυριάδες άλλες πτυχές της καθημερινότητας. Υπάρχουν όμως και αρκετές ομοιότητες. Η φιλοδοξία, ο φθόνος, η οργή, η απληστία, η καλοσύνη, η ανιδιοτέλεια και, πάνω απ' όλα, ο έρωτας αποτελούσαν ανέκαθεν κινητήριες δυνάμεις των επιλογών μας. Ακολουθεί η ιστορία ανθρώπων οι οποίοι, αν και έζησαν πριν από δύο αιώνες, αυτά που επιθυμούσαν, αυτά που απεχθάνονταν και τα πάθη της καρδιάς τους παρουσιάζουν μεγάλες ομοιότητες με τα δράματα τα οποία εκτυλίσσονται στη δική μας εποχή, σύμφωνα με τις δικές μας συνήθειες...

Τίποτα δεν φανέρωνε ότι η πόλη βρισκόταν μια ανάσα πριν από τον πόλεμο· και τίποτα δεν μαρτυρούσε ότι ήταν η πρωτεύουσα μιας χώρας που μόλις τρεις μήνες νωρίτερα είχε αποσπαστεί από ένα βασίλειο και είχε προσαρτηθεί σ' ένα άλλο. Οι Βρυξέλλες τον Ιούνιο του 1815 θα μπορούσαν να βρίσκονται *en fête*· στις αγορές ο κόσμος συνωστιζόταν στους πολύχρωμους πάγκους και οι ανοιχτές άμαξες, βαμμένες σε έντονα χρώματα, κινούνταν με ταχύτητα στους μεγάλους δρόμους,

μεταφέροντας τις κυρίες της υψηλής κοινωνίας και τις θυγατέρες τους σε επείγουσες κοινωνικές υποχρεώσεις. Κανένας δεν θα μπορούσε να μαντέψει ότι ο αυτοκράτορας Ναπολέοντας προέλαυνε και ότι ίσως να στρατοπέδευε στις παρυφές της πόλης από στιγμή σε στιγμή.

Τα θέματα αυτά δεν απασχολούσαν ιδιαίτερα τη Σοφία Τρέντσαρντ καθώς άνοιγε δρόμο μέσα στο πλήθος με μια αποφασιστικότητα που την έκανε να δείχνει μεγαλύτερη από τα δεκαοχτώ της χρόνια. Όπως κάθε καλοαναθρεμμένη νεαρή, ειδικά σε μια ξένη χώρα, συνοδευόταν από την υπηρέτριά της, την Τζέιν Κροφτ, η οποία, στα είκοσι δύο της, είχε μόλις τέσσερα χρόνια διαφορά από την κυρία της. Θεωρητικά, αν έπρεπε η μία από τις δύο να προστατεύσει την άλλη από μια ενδεχόμενη σύγκρουση με κάποιον περαστικό, αυτή θα ήταν η Σοφία, που έδειχνε προετοιμασμένη για τα πάντα. Ήταν όμορφη, πολύ όμορφη, με κλασική βρετανική ομορφιά –ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια. Το αυστηρό περίγραμμα των χειλιών της πρόδιδε ότι η συγκεκριμένη κοπέλα δεν είχε ανάγκη από την άδεια της μητέρας της για να κάνει κάτι παράτολμο. «Βιάσου, πρέπει να τον προλάβουμε προτού φύγει για το μεσημεριανό του γεύμα, αλλιώς ο κόπος μας θα πάει χαμένος.» Η Σοφία βρισκόταν σε μια φάση της ζωής της που περνούν υποχρεωτικά σχεδόν όλοι οι άνθρωποι, κατά την οποία η παιδική ηλικία αποτελεί μια παρελθόν και μια απατηλή ωριμότητα, που δεν υποστηρίζεται από την πείρα, δίνει την αίσθηση ότι τα πάντα είναι εφικτά. Όσπου έρχεται η αληθινή ενηλικίωση για να αποδείξει περίτρανα το αντίθετο.

«Κάνω όσο πιο γρήγορα μπορώ, δεσποινίς», μουρμούρισε η Τζέιν. Σαν να ήθελε να επιβεβαιώσει τα λόγια της, ένας βιαστικός Ουσάρος την παρέσυρε χωρίς καν να σταθεί για να δει αν είχε χτυπήσει. «Σωστό πεδίο μάχης.» Η Τζέιν δεν ήταν μια καλλονή όπως η νεαρή κυρία της, αλλά είχε φινετσάτο πρόσωπο, έντονα χαρακτηριστικά και ροδαλά μάγουλα, τα οποία

θα ταίριαζαν περισσότερο σε μια γυναίκα της επαρχίας παρά της πόλης.

Οι τρόποι της Τζέιν πρόδιδαν αποφασιστικότητα, κάτι που άρεσε στη νεαρή κυρία της. «Μην είσαι μυγιάγγιχτη.» Η Σοφία είχε φτάσει σχεδόν στον προορισμό της. Έστριψε από τον κύριο δρόμο σε μια αυλή που κάποτε πρέπει να ήταν χώρος αγοραπωλησίας βοοειδών. Τώρα πλέον τον είχε αναλάβει ο στρατός και τον είχε μετατρέψει σε αποθήκη. Από τις φαρδιές χειράμαξες ξεφορτώνονταν κασόνια, σακιά και κιβώτια, που μεταφέρονταν στα γύρω κτίρια. Αξιωματικοί όλων των συνταγμάτων περιφέρονταν αδιάκοπα κατά ομάδες, συζητώντας και μερικές φορές καβγαδίζοντας. Η άφιξη μιας πανέμορφης νεαρής γυναίκας και της υπηρέτριάς της, όπως ήταν φυσικό, τράβηξε την προσοχή και οι συζητήσεις στιγμιαία κόπασαν, μέχρι που σχεδόν επικράτησε σιωπή. «Παρακαλώ, μην ενοχλείστε», είπε η Σοφία κοιτάζοντας ήρεμα γύρω της. «Έχω έρθει για να συναντήσω τον πατέρα μου, τον κύριο Τρέντσαρντ.»

Κάποιος νεαρός έκανε ένα βήμα μπροστά. «Γνωρίζετε πού είναι το γραφείο του, δεσποινίς Τρέντσαρντ;»

«Ναι. Σας ευχαριστώ.» Η Σοφία κατευθύνθηκε προς μια είσοδο του βασικού κτιρίου που έδειχνε κάπως πιο επίσημη και, με την Τζέιν να την ακολουθεί τρέμοντας, ανέβηκε στον πρώτο όροφο. Εκεί βρέθηκε μπροστά σε αξιωματικούς που περίμεναν τη σειρά τους για να τους δεχτεί ο πατέρας της, αλλά η Σοφία δεν ήταν διατεθειμένη να υποστεί την αναμονή. Άνοιξε την πόρτα. «Εσύ μείνε εδώ», είπε στην Τζέιν. Εκείνη έμεινε πίσω, δείχνοντας να απολαμβάνει την περιέργεια των αντρών.

Το δωμάτιο στο οποίο μπήκε η Σοφία ήταν μεγάλο, φωτεινό και ευρύχωρο, με ένα κομψό γραφείο από γυαλιστερό μαόνι και άλλα έπιπλα του ίδιου στιλ. Ήταν σκηνικό κατάλληλο για εμπορικές συναλλαγές, όχι για την καλή κοινωνία· αποτελούσε χώρο εργασίας και όχι διασκέδασης. Σε μια γωνιά, ένας εύσωμος άντρας που είχε περάσει τα σαράντα επέ-

πληττε έναν αξιωματικό με λαμπρή στολή. «Μα ποιος στο διάβολο τολμά και με διακόπτει!» Έκανε μεταβολή, αλλά με το που αντίκρισε την κόρη του, η διάθεσή του άλλαξε αμέσως και ένα τρυφερό χαμόγελο φώτισε το κατακόκκινο από τον θυμό πρόσωπό του. «Λοιπόν;» της είπε. Η Σοφία κοίταξε τον αξιωματικό. Ο πατέρας της έγνεψε καταφατικά. «Λοχαγέ Κούπερ, παρακαλώ να με συγχωρήσετε.»

«Πολύ καλά, λοιπόν, Τρέντσαρντ...»

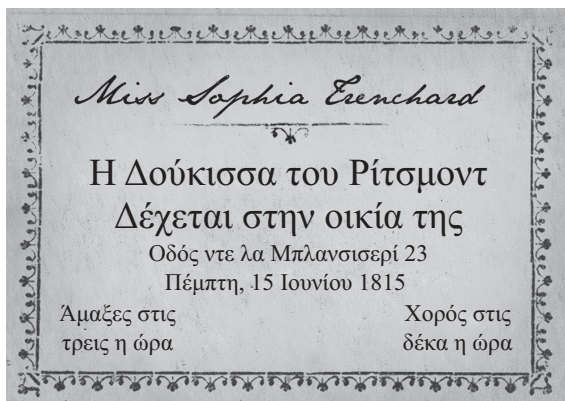
«Τρέντσαρντ;»

«Κύριε Τρέντσαρντ. Αλλά θέλουμε το αλεύρι έως το βράδυ. Ο διοικητής μου με έβαλε να του υποσχεθώ ότι δεν θα επιστρέψω χωρίς αλεύρι.»

«Κι εγώ σας υπόσχομαι να κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, λοχαγέ.» Ο αξιωματικός έδειχνε φανερά ενοχλημένος, αλλά ήταν υποχρεωμένος να αποδεχτεί την κατάσταση, αφού ήξερε ότι δεν θα πετύχαινε κάτι επιμένοντας. Χαιρέτησε με μια κίνηση του κεφαλιού και έφυγε. Πατέρας και κόρη έμειναν μόνοι. «Τις έφερες;» Ο ενθουσιασμός του Τζέιμς ήταν προφανής και είχε κάτι το γοητευτικό: ο παχουλός, φαλακρός μαέστρος των εμπορικών συναλλαγών είχε μεταμορφωθεί ξαφνικά σε παιδί που περιμένει ανυπόμονα τα Χριστούγεννα.

Πολύ αργά, απολαμβάνοντας τη στιγμή μέχρι την τελευταία της σταγόνα, η Σοφία άνοιξε το τσαντάκι της και έβγαλε προσεκτικά μερικά τετράγωνα από λευκό χαρτόνι. «Έχω τρεις», είπε ενθουσιασμένη για τον θρίαμβό της, «μία για σένα, μία για τη μαμά και μία για μένα.»

Ο Τζέιμς άρπαξε τις προσκλήσεις με βιασύνη από τα χέρια της. Αν είχε μείνει χωρίς φαγητό και νερό για έναν μήνα, δεν θα βιαζόταν τόσο πολύ. Οι χαρακτήρες της χαλκογραφίας ήταν απλοί και κομψοί.

Ο πατέρας της δεν έλεγε να πάρει το βλέμμα του από την πρόσκληση. «Να υποθέσω ότι ο Λόρδος Μπέλασις θα παραστεί στο δείπνο;»

«Αφού είναι θεία του η δούκισσα.»

«Μα φυσικά.»

«Δεν θα παραθέσουν δείπνο. Όχι κανονικό. Θα είναι μόνο για την οικογένεια και για τους ελάχιστους φιλοξενούμενους.»

«Πάντα λένε ότι δεν θα παραθέσουν δείπνο, αλλά συνήθως το κάνουν.»

«Περίμενες ότι θα μας καλούσαν;»

Το είχε ονειρευτεί, αλλά δεν το περίμενε. «Όχι, όχι. Μου αρκεί ο χορός.»

«Ο Έντμουντ λέει ότι θα έχουν σουπέ κάποια στιγμή μετά τα μεσάνυχτα.»

«Να τον λες Έντμουντ μόνο μπροστά σ' εμένα.» Η διάθεσή του ήταν και πάλι εύθυμη. Η στιγμιαία απογοήτευσή του εξανεμίστηκε μπροστά στην προοπτική του χορού. «Πρέπει να πας στη μητέρα σου. Κάθε λεπτό είναι πολύτιμο για τις ετοιμασίες της.»

Το νεαρό της ηλικίας και η υπέρμετρη αυτοπεποίθηση της Σοφίας δεν της επέτρεπαν να συνειδητοποιήσει πόσο σημα-

ντικό ήταν αυτό που είχε καταφέρει. Πέρα από αυτό, είχε πιο πρακτικό πνεύμα από τον ονειροπόλο πατέρα της σε αυτά τα ζητήματα. «Είναι πολύ αργά για να παραγγείλει φόρεμα.»

«Ναι, αλλά δεν είναι αργά για να μεταποιηθεί κάτι.»

«Η μητέρα δεν θα θέλει να έρθει.»

«Θα θελήσει, γιατί είναι υποχρεωμένη.»

Η Σοφία κατευθύνθηκε προς την πόρτα, αλλά μια νέα σκέψη την έκανε να κοντοσταθεί. «Πότε θα της το πούμε;» είπε κοιτώντας τον πατέρα της στα μάτια. Εκείνος αιφνιδιάστηκε από την ερώτηση και άρχισε να παίζει νευρικά με τη χρυσή αλυσίδα του ρολογιού του. Ήταν μια άβολη στιγμή. Τα πράγματα ήταν ακριβώς όπως λίγο νωρίτερα, όμως κάτι ουσιαστικό είχε αλλάξει στην ατμόσφαιρα. Ένας εξωτερικός παρατηρητής θα αντιλαμβανόταν αμέσως ότι το θέμα για το οποίο συζητούσαν ήταν πολύ πιο σοβαρό από το τι θα φορούσαν στον χορό της δούκισσας.

Η απάντηση του Τρέντσαρντ ήταν ξεκάθαρη. «Όχι ακόμα. Θα πρέπει να τα διαχειριστούμε όλα όπως πρέπει. Εκείνος θα μας δώσει το σύνθημα. Πρέπει να φύγεις τώρα. Και πες σ' αυτόν τον ηλίθιο να έρθει μέσα.» Η κόρη του υπάκουσε και βγήκε από το γραφείο, αλλά ο Τζέιμς Τρέντσαρντ εξακολουθούσε να δείχνει μυστηριωδώς προβληματισμένος. Από τον δρόμο ακούστηκαν δυνατές φωνές. Πλησίασε στο παράθυρο και είδε έναν αξιωματικό κι έναν έμπορο να καβγαδίζουν.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε στο γραφείο ο λοχαγός Κούπερ. Ο Τρέντσαρντ τον χαιρέτησε με μια κίνηση του κεφαλιού. Ήταν ώρα για τις συνηθισμένες δουλειές.

Η Σοφία είχε δίκιο. Η μητέρα της δεν ήθελε να πάει στον χορό. «Ο μόνος λόγος που μας κάλεσε είναι επειδή κάποιος άλλος αρνήθηκε την πρόσκλησή της.»

«Και λοιπόν;»

«Είναι ανόητο», είπε η κυρία Τρέντσαρντ κουνώντας περίλυπα το κεφάλι της. «Θα είμαστε μεταξύ αγνώστων.»

«Ο μπαμπάς θα βρει γνωστούς.»

Μερικές φορές η Ανν Τρέντσαρντ θεωρούσε τα παιδιά της εκνευριστικά. Αν και γνώριζαν λίγα πράγματα για τη ζωή, φέρονταν με υπεροψία. Από μικρά τα είχαν κακομάθει, ιδίως ο πατέρας τους, μέχρι που έφτασαν στο σημείο να θεωρούν δεδομένη την καλή τους τύχη και την αναγνώριζαν σπάνια. Δεν ήξεραν τίποτα για την πορεία που είχαν κάνει οι γονείς τους για να κατακτήσουν τη θέση που είχαν, σε αντίθεση με τη μητέρα τους, η οποία θυμόταν κάθε μικρό, γεμάτο αγκάθια βήμα. «Οι γνωστοί του πατέρα σου θα είναι τίποτα αξιωματικοί που τον επισκέπτονται στο γραφείο του για να του δώσουν διαταγές. Και σίγουρα θα εκπλαγούν διαπιστώνοντας ότι βρίσκονται στην ίδια αίθουσα χορού με τον άνθρωπο που εφοδιάζει τους άντρες τους με ψωμί και μπίρα.»

«Ελπίζω να μη μιλήσεις έτσι μπροστά στον Λόρδο Μπέλασις.»

Το πρόσωπο της κυρίας Τρέντσαρντ μαλάκωσε κάπως. «Γλυκιά μου», είπε πιάνοντας τα χέρια της κόρης της. «Μη χτίζεις πύργους στην άμμο.»

Η Σοφία τράβηξε απότομα τα χέρια της. «Και φυσικά δεν πιστεύεις ότι έχει καλές προθέσεις.»

«Το αντίθετο, είμαι βέβαιη ότι ο Λόρδος Μπέλασις είναι έντιμος άνθρωπος. Και στοιχηματίζω ότι είναι εξαιρετικά ευχάριστος.»

«Ωραία λοιπόν.»

«Αλλά είναι ο πρωτότοκος γιος ενός κόμη, κόρη μου, και φέρει όλες τις ευθύνες της θέσης του. Δεν μπορεί να επιλέξει για σύζυγό του αυτήν που επιθυμεί η καρδιά του. Δεν σου θυμώνω. Είστε και οι δύο νέοι και όμορφοι και διασκεδάσατε με λίγο αθώο φλερτ που δεν έβλαψε κανέναν από τους δυο σας. Μέχρι τώρα.» Η έμφαση στις δύο τελευταίες λέξεις έδειξε ξε-

κάθαρα τι ήθελε να της πει. «Αλλά αυτό πρέπει να σταματήσει προτού αρχίσουν τα κακόβουλα σχόλια, Σοφία. Αλλιώς θα υποφέρεις εσύ, όχι εκείνος.»

«Και δεν σου λέει κάτι αυτό; Ότι μας εξασφάλισε προσκλήσεις για τον χορό της θείας του;»

«Μου λέει ότι είσαι ένα υπέροχο κορίτσι και πως εκείνος θέλει να σε ευχαριστήσει. Στο Λονδίνο δεν θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, αλλά στις Βρυξέλλες ο πόλεμος έχει αλλάξει τα πάντα και δεν ισχύουν οι συνήθεις κανόνες.»

Το τελευταίο ενόχλησε τη Σοφία περισσότερο από όλα. «Θέλεις να πεις ότι, σύμφωνα με τους συνήθεις κανόνες, δεν είμαστε κατάλληλη συντροφιά για τους φίλους της δούκισσας;»

Η κυρία Τρέντσαρντ ήταν δυναμική σαν την κόρη της, με τον δικό της τρόπο. «Αυτό ακριβώς εννοώ, και γνωρίζεις πολύ καλά ότι είναι αλήθεια.»

«Ο μπαμπάς δεν θα συμφωνούσε.»

«Ο πατέρας σου έχει διαγράψει με επιτυχία μια μεγάλη πορεία, μεγαλύτερη από όση θα μπορούσαν ποτέ να φανταστούν οι περισσότεροι άνθρωποι, αλλά δεν διακρίνει τα φυσικά κωλύματα που τον εμποδίζουν να πάει πιο πέρα. Να είσαι ικανοποιημένη με αυτό που είμαστε. Ο πατέρας σου τα έχει καταφέρει πολύ καλά. Θα πρέπει να είσαι περήφανε για εκείνον.»

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε η υπηρέτρια της κυρίας Τρέντσαρντ, με ένα βραδινό φόρεμα. «Μήπως ήρθα πολύ νωρίς, κυρία;»

«Όχι, όχι, Έλις. Πέρασε μέσα. Εμείς τελειώσαμε, έτσι δεν είναι;»

«Αφού το λες εσύ, μητέρα.» Η Σοφία βγήκε από το δωμάτιο, αλλά το ύφος της μαρτυρούσε ότι δεν θεωρούσε τον εαυτό της ηττημένο.

Από τον τρόπο που η Έλις εκτελούσε τα καθήκοντά της μέσα στην τεταμένη σιωπή ήταν προφανές ότι πέθαινε από περιέργεια να μάθει την αιτία του καβγά, αλλά η Ανν την κρά-

τησε για λίγα λεπτά σε αγωνία προτού μιλήσει. Περίμενε μέχρι να της ξεκουμπώσει η Έλις το απογευματινό φόρεμα και να τη βοηθήσει να το βγάλει από τους ώμους.

«Είμαστε προσκεκλημένοι στον χορό της Δούκισσας του Ρίτςμοντ στις 15 του μηνός.»

«Απίστευτο!» Η Μαίρη Έλις τις περισσότερες φορές κατάφερνε να κρύψει τα συναισθήματά της, αλλά εκείνο το εκπληκτικό νέο την είχε ξαφνιαστεί. Ωστόσο, συνήλθε αμέσως. «Θέλω να πω, θα πρέπει να αποφασίσουμε ποιο φόρεμα θα φορέσετε, κυρία. Θα χρειαστώ χρόνο για να το ετοιμάσω, μιας και θα πάτε στον χορό.»

«Τι θα έλεγες για το σκούρο μπλε μεταξωτό; Δεν το έχω φορέσει σε πολλές εξόδους φέτος. Ίσως μπορείς να βρεις λίγη μαύρη δαντέλα για τον λαιμό και τα μανίκια για να το μεταποιήσουμε.» Η Ανν Τρέντσαρντ ήταν πρακτική γυναίκα αλλά όχι πλήρως απαλλαγμένη από κάθε ματαιοδοξία. Είχε διατηρήσει τη σιλουέτα της και χάρη στο λεπτό προφίλ και τα καστανοκόκκινα μαλλιά της μπορούσε αναμφίβολα να χαρακτηριστεί όμορφη. Το γνώριζε, αλλά δεν άφηνε την επίγνωση της ομορφιάς της να τη γελοιοποιεί.

Η Έλις γονάτισε και κράτησε ανοιχτό ένα βραδινό ταφταδένιο φόρεμα στο χρώμα του άχυρου για το φορέσει η κυρία της. «Και από κοσμήματα, κυρία;»

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα. Θα φορέσω ό,τι έχω.» Έκανε μεταβολή για να επιτρέψει στην υπηρέτρια να κλείσει την πλάτη του φορέματός της με επίχρυσες παραμάνες. Είχε φερθεί αυστηρά στην κόρη της, αλλά δεν το μετάνιωνε. Η Σοφία αιθεροβατούσε σαν τον πατέρα της, αλλά τα όνειρα μπορούσαν να αποβούν επικίνδυνα για όποιον δεν φερόταν με σύνεση. Σχεδόν άθελά της η Ανν χαμογέλασε. Είχε πει στη Σοφία ότι ο Τζέιμς είχε διαγράψει μια μεγάλη πορεία ανόδου, αλλά μερικές φορές αμφέβαλλε αν η κόρη της καταλάβαινε τι ακριβώς σήμαινε αυτή η πορεία.

«Να υποθέσω ότι ο Λόρδος Μπέλασις σάς εξασφάλισε τις προσκλήσεις για τον χορό;» Η σκυμμένη Έλις σήκωσε το βλέμμα και κοίταξε την Ανν Τρέντσαρντ, καθώς της άλλαζε παντόφλες.

Είδε ότι η ερώτηση ενόχλησε την κυρία της. Πώς τολμούσε μια υπηρέτρια να αναρωτιέται φωναχτά με ποιον τρόπο είχαν συμπεριληφθεί σε μια λίστα λαμπρών προσκεκλημένων; Ή γιατί τους είχαν καλέσει; Επέλεξε να μην απαντήσει και να αγνοήσει την ερώτηση. Αλλά άρχισε να αναλογίζεται πόσο παράξενη ήταν η ζωή τους στις Βρυξέλλες, πόσο είχαν αλλάξει τα πράγματα από τότε που ο Τζέιμς είχε τραβήξει την προσοχή του Δούκα του Ουέλινγκτον. Ήταν αλήθεια ότι όσες ελλείψεις κι αν υπήρχαν, όσο σφοδρές κι αν ήταν οι συρράξεις, όσο γυμνή κι αν έμενε η γη, ο Τζέιμς πάντα κατάφερνε να βρει προμήθειες. Ο δούκας τον αποκαλούσε «Μάγο» και έτσι ήταν ή τουλάχιστον έτσι έμοιαζε. Η επιτυχία όμως είχε φουσκώσει ακόμα περισσότερο τις υπέρμετρες φιλοδοξίες του για ανέλιξη στις απρόσιτες τάξεις της καλής κοινωνίας και η κοινωνική του αναρρίχηση τού είχε γίνει εμμονή. Ο Τζέιμς Τρέντσαρντ, ο γιος ενός χονδρεμπόρου –που ο πατέρας της Ανν τής είχε απαγορεύσει να τον παντρευτεί– πίστευε ότι ήταν απολύτως φυσιολογικό να λάβουν πρόσκληση από μια δούκισσα. Η Ανν θα χαρακτήριζε τα όνειρά του γελοία, μόνο που είχαν τη μυστηριώδη συνήθεια να πραγματοποιούνται.

Η Ανν είχε λάβει πολύ καλύτερη μόρφωση από τον σύζυγό της –ως κόρη δασκάλου, ήταν φυσικό να είναι μορφωμένη– και όταν γνωρίστηκαν, εκείνη ήταν μια περιζήτητη νύφη, σε δυσθεώρητα υψηλότερη θέση από εκείνον. Η Ανν γνώριζε πια πολύ καλά ότι ο σύζυγός της την είχε ξεπεράσει κατά πολύ. Και μάλιστα είχε αρχίσει να αναρωτιέται για πόσο ακόμα θα μπορούσε η ίδια να συνεχίσει να ακολουθεί τη φρενήρη άνοδό του· όταν θα μεγάλωναν τα παιδιά τους, ίσως αποφάσιζε να αποσυρθεί σ' ένα απλό σπίτι στην εξοχή και να τον αφήσει να συνεχίσει μόνος του την κοπιώδη κοινωνική του αναρρίχηση. Η

Έλις αντιλήφθηκε ότι η σιωπή της κυρίας της σήμαινε ότι είχε υπερβεί τα όρια. Σκέφτηκε να της πει κάτι κολακευτικό για να επανορθώσει, αλλά προτίμησε να μη μιλήσει και να αφήσει τη θύελλα να κοπάσει από μόνη της.

Η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε ο Τζέιμς. «Σου το είπε η Σοφία; Τα κατάφερε ο νεαρός.»

Η Ανν κοίταξε την υπηρέτριά της. «Ευχαριστώ, Έλις. Θα σε χρειαστώ και πάλι λίγο αργότερα.»

Η Έλις αποσύρθηκε. Ο Τζέιμς άθελά του χαμογέλασε. «Μου λες συνέχεια ότι οι βλέψεις μου ξεπερνούν τη θέση μου, ωστόσο ο τρόπος που έδιωξες την υπηρέτριά σου μου θυμίζει τη δούκισσα.»

Η Ανν φαινόταν προσβεβλημένη. «Ελπίζω να αστείεύεσαι.»

«Γιατί; Τι σου έχει κάνει;»

«Δεν μου έχει κάνει τίποτα, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν τη γνωρίζω όπως δεν τη γνωρίζεις κι εσύ.» Η Ανν εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία για να αντιμετωπίσει εκείνες τις παράλογες και επικίνδυνες ανοησίες με μια δόση ρεαλισμού. «Γι' αυτό και δεν πρέπει να επιβάλουμε την παρουσία μας στον χορό της, πιάνοντας θέσεις στην κατάμεστη αίθουσα οι οποίες θα ήταν πιο σωστό να δοθούν σε ανθρώπους του κύκλου της.»

Αλλά ο Τζέιμς ήταν υπερβολικά ενθουσιασμένος για να την ακούσει. «Δεν το εννοείς αυτό που λες, έτσι δεν είναι;»

«Το εννοώ, αλλά ξέρω πολύ καλά ότι δεν θα με ακούσεις.»

Είχε δίκιο. Δεν υπήρχε περίπτωση να καταφέρει η Ανν να μετριάσει τη χαρά του. «Τι υπέροχη ευκαιρία, Άνι. Θα είναι και ο δούκας εκεί, το ξέρεις; Δύο δούκες, για την ακρίβεια. Ο διοικητής μου και ο σύζυγος της οικοδέσποινάς μας.»

«Μάλιστα.»

«Και πρίγκιπες με ισχύ.» Σταμάτησε, έτοιμος να εκραγεί από τον ενθουσιασμό του. «Ο Τζέιμς Τρέντσαρντ, που ξεκίνησε από έναν πάγκο στο Κόβεντ Γκάρντεν, πρέπει τώρα να ετοιμαστεί για να χορέψει με μια πριγκίπισσα.»

«Μη ζητήσεις καμία σε χορό. Θα μας ντροπιάσεις και τους δύο.»

«Αυτό θα το δούμε.»

«Το εννοώ. Αρκετό κακό κάνεις ενθαρρύνοντας τη Σοφία.»

Ο Τζέιμς συνοφρυώθηκε. «Δεν το πιστεύεις, αλλά ο νεαρός είναι ειλικρινής. Είμαι βέβαιος γι' αυτό.»

Η Ανν κούνησε το κεφάλι της ανυπόμονα. «Κακώς. Ο Λόρδος Μπέλασις ενδεχομένως πιστεύει ότι είναι ειλικρινής στις προθέσεις του, αλλά για εκείνη είναι απρόσιτος. Δεν ελέγχει ο ίδιος τη ζωή του και επομένως αυτή η ιστορία δεν μπορεί να έχει αίσιο τέλος.»

Ακούστηκε φασαρία από τον δρόμο και η Ανν πήγε να δει τι συμβαίνει. Τα παράθυρα του υπνοδωματίου της είχαν θέα σ' έναν μεγάλο, πολύβουο κεντρικό δρόμο. Είδε στρατιώτες με βυσσινί στολές να παρελαύνουν, με τα χρυσά γαλόνια τους να λάμπουν στον ήλιο. Τι παράξενο, συλλογίστηκε η Ανν, όλα γύρω μας δείχνουν ότι θα ξεσπάσει πόλεμος κι εμείς συζητάμε για έναν χορό.

«Δεν είμαι βέβαιος γι' αυτό.» Ο Τζέιμς δεν ήταν διατεθειμένος να εγκαταλείψει εύκολα τις προσδοκίες του.

Η Ανν προχώρησε προς το κέντρο του δωματίου. Ο σύζυγός της είχε ύφος ανήσυχου τετράχρονου αγοριού. «Εγώ είμαι βέβαιη. Και αν της συμβεί κανένα κακό με αυτές τις ανοησίες, θα σε θεωρήσω αποκλειστικά υπεύθυνο.»

«Πολύ καλά.»

«Όσο για τον εκβιασμό του καημένου του νεαρού ώστε να ικετεύσει τη θεία του να του δώσει τις προσκλήσεις, τον βρίσκω ταπεινωτικό.»

Ο Τζέιμς είχε φτάσει στα όριά του. «Δεν θα μας χαλάσεις τη διάθεση. Δεν θα σου το επιτρέψω.»

«Δεν χρειάζεται εγώ να χαλάσω τίποτα. Θα χαλάσουν όλα από μόνα τους.»

Ήταν το τέλος της συζήτησης. Ο Τζέιμς έφυγε βιαστικά για να αλλάξει ρούχα για το δείπνο και η Ανν χτύπησε το κουδούνι για να έρθει η Έλις.

Ήταν δυσαρεστημένη με τον εαυτό της. Δεν της άρεσαν οι συγκρούσεις και εκείνο το επεισόδιο της είχε αφήσει μια πικρή γεύση. Ήταν ευχαριστημένη από τη ζωή της. Τώρα πλέον ήταν πλούσιοι, επιτυχημένοι, περιζήτητοι στους κύκλους των εμπόρων του Λονδίνου, κι όμως ο Τζέιμς επέμενε να καταστρέφει τα πάντα, γιατί πάντα ήθελε περισσότερα. Την υποχρέωνε να τον συνοδεύει σε αναρίθμητες αίθουσες στις οποίες δεν ήταν ευπρόσδεκτοι ή δεν έχαιραν εκτίμησης. Ήταν αναγκασμένη να συζητάει με άντρες και γυναίκες οι οποίοι κρυφά –ή όχι και τόσο κρυφά– έδειχναν την απέχθειά τους. Ωστόσο, αν το επέτρεπε ο Τζέιμς, θα μπορούσαν να ζουν σ' ένα άνετο περιβάλλον όπου θα τους φέρονταν όλοι με σεβασμό. Αλλά ακόμα και την ώρα που τα αναλογιζόταν όλα αυτά, η Ανν ήξερε ότι δεν μπορούσε να σταματήσει τον σύζυγό της. Κανένας δεν μπορούσε να τον σταματήσει. Ήταν η φύση του τέτοια.

Στην πάροδο των ετών, γράφτηκαν τόσο πολλά για τον χορό της Δούκισσας του Ρίτμοντ, που απέκτησε φήμη γεγονότος αντάξιου σε λαμπρότητα και μεγαλοπρέπεια της τελετής στέψης μιας βασίλισσας του Μεσαίωνα. Αναφορές για τον χορό απαντούν σε έργα μυθοπλασίας όλων των ειδών, ενώ σε κάθε νέα ζωγραφική αναπαράσταση της βραδιάς τονιζόταν όλο και περισσότερο η μεγαλοπρέπειά της. Ο πίνακας του Χένρι Ο'Νίλ του 1868 δείχνει τον χορό να εκτυλίσσεται σ' ένα αχανές κατάνεστο παλάτι, με ψηλούς μαρμάρινους κίονες. Οι εκατοντάδες καλεσμένοι κλαίνε από λύπη και τρόμο, πιο λαμπεροί μέσα στις ενδυμασίες τους και από χορευτές του Βασιλικού Θεάτρου Ντρέρι Λέιν. Όπως συμβαίνει με πολλές μεγάλες στιγμές της Ιστορίας, η πραγματικότητα ήταν αρκετά διαφορετική.

Οι Ρίτςμοντ είχαν φτάσει στις Βρυξέλλες, πρώτον, για οικονομικούς λόγους, σε μια προσπάθεια να μειώσουν τα έξοδα διαβίωσής τους ζώντας για λίγα χρόνια στο εξωτερικό και, δεύτερον, ως ένδειξη συμπαράστασης προς τον ισχυρό τους φίλο Δούκα του Ουέλινγκτον, ο οποίος είχε τη βάση του στις Βρυξέλλες. Ο Ρίτςμοντ, ως πρώην στρατιωτικός, επρόκειτο να αναλάβει την οργάνωση της άμυνας των Βρυξελλών, σε περίπτωση που εκπληρώνονταν οι χειρότερες προβλέψεις και ο εχθρός προήλαυνε στα εδάφη τους. Εκείνος δέχτηκε τη θέση. Γνώριζε ότι το έργο του θα ήταν κυρίως διοικητικής φύσης, αλλά απαραίτητο να γίνει και επίσης θα του έδινε την ικανοποίηση της αίσθησης ότι συμμετείχε στον πόλεμο ενεργά και όχι σαν παθητικός θεατής των εξελίξεων. Όπως γνώριζε πολύ καλά, η πόλη μετρούσε ήδη πολλούς τέτοιους θεατές.

Τα παλάτια των Βρυξελλών ήταν περιορισμένα σε αριθμό και τα περισσότερα ήταν ήδη κατειλημμένα. Έτσι, οι Ρίτςμοντ επέλεξαν τελικά ένα σπίτι που κάποτε ανήκε σε έναν κατασκευαστή αμαξών με εκλεκτή πελατεία. Βρισκόταν στην ντε λα Μπαλντισεριί, στην «οδό των ασπρόρουχων», με αποτέλεσμα ο Ουέλινγκτον να δώσει στη νέα οικία των Ρίτςμοντ το προσωνύμιο «Πλυσταριό», ένα αστείο που η δούκισσα εκτιμούσε σαφώς λιγότερο από τον σύζυγό της. Ο χώρος που κάποτε αποτελούσε αίθουσα επίδειξης των αμαξών ήταν μια μεγάλη αίθουσα στα αριστερά της κύριας εισόδου που θύμιζε αχυρώνα. Για να φτάσει κανείς εκεί, έπρεπε να περάσει από ένα μικρό γραφείο, όπου κάποτε οι πελάτες διάλεγαν ταπετσαρίες και άλλα προαιρετικά εξαρτήματα για τις άμαξες και το οποίο η Λαίδη Τζορτζιάνα Λένοξ, τρίτοτοκη κόρη, είχε βαφτίσει «Προθάλαμο» στα απομνημονεύματά της. Ο χώρος της έκθεσης των αμαξών είχε ταπετσαρία με αναρριχώμενες τριανταφυλλίες και η αίθουσα είχε θεωρηθεί κατάλληλη για έναν χορό.

Η Δούκισσα του Ρίτσμοντ είχε φέρει όλη της την οικογένεια στην Ευρώπη και ειδικά τα κορίτσια διψούσαν για λίγη διασκέδαση. Έτσι, είχε οργανωθεί μια γιορτή. Στις αρχές Ιουνίου ο Ναπολέων, που είχε αποδράσει έναν χρόνο νωρίτερα από τη νήσο Έλβα, τον τόπο της εξορίας του, έφυγε από το Παρίσι για να αντιμετωπίσει τις συμμαχικές δυνάμεις. Η δούκισσα είχε ρωτήσει τον Ουέλινγκτον αν ήταν σωστό να συνεχίσει τις προετοιμασίες για τη γιορτή και έλαβε τη διαβεβαίωση ότι δεν υπήρχε κανένα ζήτημα. Και μάλιστα ο δούκας εξέφρασε ρητά την επιθυμία του να πραγματοποιηθεί ο χορός, ως επίδειξη της βρετανικής φλεγματικότητας και για να δουν όλοι ότι ακόμα και οι κυρίες έμεναν ατάραχες μπροστά σε μια πιθανή προέλαση του Γάλλου αυτοκράτορα, απρόθυμες να απαρνηθούν τις διασκεδάσεις τους. Και φυσικά αυτά τα επιχειρήματα ήταν αρκετά για να πραγματοποιηθεί ο χορός...

«Ελπίζω να μην πρόκειται για λάθος», είπε η δούκισσα για εικοστή φορά μέσα σε μία ώρα καθώς έριχνε μια διερευνητική ματιά στον καθρέφτη. Έβρισκε το θέαμα ικανοποιητικό: ήταν μια όμορφη γυναίκα στην αρχή της μέσης ηλικίας, φορούσε ανοιχτό κρεμ μεταξωτό φόρεμα και είχε ακόμα την ικανότητα να τραβάει επάνω της τα αντρικά βλέμματα. Τα διαμάντια της ήταν εντυπωσιακά, αν και οι φίλες της αναρωτιούνταν μήπως τα αυθεντικά κοσμήματα είχαν αντικατασταθεί από ψεύτικα αντίγραφα στο πλαίσιο της προσπάθειας για εξοικονόμηση χρημάτων.

«Είναι πολύ αργά για τέτοιου είδους συζητήσεις.» Ο Δούκας του Ρίτσμοντ μάλλον διασκεδάζε με την όλη κατάσταση. Για εκείνους οι Βρυξέλλες ήταν τόπος απόδρασης από τους κοσμικούς κύκλους, αλλά, προς έκπληξή τους, οι κοσμικοί κύκλοι τούς είχαν ακολουθήσει. Και τώρα η σύζυγός του είχε διοργανώσει μια γιορτή με μια λίστα καλεσμένων που δεν είχε σε

τίποτα να ζηλέψει εκείνες του Λονδίνου, ακριβώς την ώρα που η πόλη ετοιμαζόταν να ακούσει τα γαλλικά κανόνια να ηχούν. «Το δείπνο ήταν εξαιρετικό. Δεν νομίζω ότι θα καταφέρω να συνεχίσω με το σουπέ όταν θα έρθει η ώρα.»

«Θα τα καταφέρεις.»

«Έρχεται άμαξα. Καλύτερα να πάμε κάτω.» Ο δούκας ήταν ένας ευχάριστος άνθρωπος, ένας ζεστός και τρυφερός πατέρας τον οποίο λάτρευαν τα παιδιά του και επίσης ήταν αρκετά ισχυρός για να διεκδικήσει μία από τις κόρες της περιβόητης Δούκισσας του Γκόρντον, της οποίας τα κατορθώματα αποτελούσαν για χρόνια αντικείμενο σχολιασμού στη Σκοτία. Ο δούκας γνώριζε καλά ότι εκείνη την εποχή πολλοί σκέφτονταν πως θα μπορούσε να είχε κάνει μια πιο συνετή επιλογή και ίσως να είχε ζήσει μια πιο απλή ζωή, αλλά σε γενικές γραμμές δεν μετάνιωνε για την επιλογή του. Η σύζυγός του αγαπούσε τις υπερβολές –κανένας δεν το αμφισβητούσε αυτό– όμως ήταν καλόκαρδη, όμορφη και έξυπνη. Ήταν ευτυχής που την είχε επιλέξει.

Μερικοί καλεσμένοι που είχαν φτάσει νωρίς βρίσκονταν στο μικρό σαλόνι, τον Προθάλαμο, κατά την Τζορτζιάνα, από τον οποίο ήταν υποχρεωμένοι να περάσουν για να φτάσουν στην αίθουσα του χορού. Οι ανθοπώλες είχαν κάνει εξαιρετική δουλειά: οι τεράστιες συνθέσεις με τα ανοιχτά ροζ τριαντάφυλλα και τους λευκούς κρίνους, από τους οποίους είχαν κόψει προσεκτικά τους στήμονες για να απαλλάξουν τις κυρίες από το μαρτύριο της γύρης, ήταν πλούσια διακοσμημένες με πρασινάδες σε διάφορες αποχρώσεις και χάριζαν στα διαμερίσματα του κατασκευαστή αμαξών μια μεγαλοπρέπεια που δεν ήταν ορατή στο φως της ημέρας. Η φωταψία των πολυάριθμων πολυελαίων χάριζε μια κολακευτική λάμψη στους παριστάμενους.

Ο ανιψιός της δούκισσας, ο Έντμουντ, Υποκόμης Μπέλασις, συζητούσε με την Τζορτζιάνα. Μαζί κατευθύνθηκαν προς

τους γονείς της. «Ποιους σε ανάγκασε να καλέσεις ο Έντμουντ; Γιατί δεν τους γνωρίζουμε;»

Ο Λόρδος Μπέλασις τη διέκοψε. «Θα τους γνωρίσεις απόψε.»

«Δεν μας διαφωτίζεις», είπε η Τζορτζιάνα.

Η δούκισσα είχε τις υποψίες της και τώρα πλέον μετάνιω-νε για τη γενναιοδωρία της. «Ελπίζω να μη θυμώσει η μητέρα σου μαζί μου.» Του είχε δώσει τις προσκλήσεις χωρίς να το καλοσκεφτεί, αλλά τώρα που το αναλογιζόταν, ήταν σίγουρη ότι η αδερφή της θα εξοργιζόταν.

Πάνω στην ώρα, ακούστηκε η βροντερή φωνή του αρχι-θαλαμηπόλου: «Ο κύριος και η κυρία Τζέιμς Τρέντσαρντ. Η δε-σποινίδα Σοφία Τρέντσαρντ.»

Ο δούκας έστρεψε το βλέμμα στην πόρτα. «Μη μου πεις ότι κάλεσες τον Μάγο...» Η γυναίκα του έδειχνε σαστισμένη. «Είναι ο βασικός προμηθευτής του Ουέλινγκτον. Τι δουλειά έχει εδώ;»

Η δούκισσα κοίταξε αυστηρά τον ανιψιό της. «Ο τροφοδό-της του Δούκα του Ουέλινγκτον; Κάλεσα στον χορό μου έναν έμπορο;»

Ο Λόρδος Μπέλασις δεν ήταν διατεθειμένος να καταθέσει τόσο εύκολα τα όπλα. «Αγαπητή μου θεία, κάλεσες έναν από τους πιο πιστούς και αποδοτικούς βοηθούς του δούκα, ο οποίος τον βοηθά στον αγώνα του για τη νίκη. Υποθέτω πως κάθε Βρετανός πατριώτης θα υποδεχόταν με μεγάλη περηφάνια τον κύριο Τρέντσαρντ στην οικία του.»

«Με εξαπάτησες, Έντμουντ. Και δεν μου αρέσει να με ξεγε-λούν.» Αλλά ο νεαρός άντρας είχε ήδη πλησιάσει τους νεοφερ-μένους για να τους χαιρετήσει. Η δούκισσα κοιτούσε τον σύζυ-γό της.

Εκείνος έδειχνε να διασκεδάζει με την οργή της. «Μη με αγριοκοιτάξεις, αγαπητή μου. Δεν τους κάλεσα εγώ. Εσύ τους κά-λεσες. Και θα πρέπει να το παραδεχτείς, είναι πολύ όμορφη.»

Την παραμονή της μάχης του Βατερλό, η αφρόκρεμα της Βρετανίας συγκεντρώνεται στις Βρυξέλλες, σ' έναν χορό λαμπρό όσο και τραγικό –πολλοί από τους νεαρούς που διασκεδάζουν εκεί την επόμενη μέρα θα πέσουν νεκροί στη μάχη.

Εκείνη η νύχτα, όμως, θ' αλλάξει τη ζωή και της όμορφης Σοφίας, κόρης του φιλόδοξου εμπόρου Τζέιμς Τρέντσαρντ...

Είκοσι πέντε χρόνια μετά, οι Τρέντσαρντ ζουν στην ακριβή συνοικία της Μπελγκρέβια –εκεί που η αριστοκρατία συνυπάρχει με τους ανερχόμενους αστούς, όπως οι ίδιοι. Έχουν πλούτη, δύναμη... κι ένα μυστικό: δεν θέλουν να μιλούν γι' αυτό που συνέβη στη Σοφία εκείνη τη νύχτα.

Το Μπελγκρέβια είναι η ιστορία αυτού του μυστικού, που ψιθυρίζεται πίσω από τις κλειστές πόρτες των μεγάρων της όμορφης συνοικίας και ενώνει, παρά τη θέλησή τους, δύο οικογένειες και δύο τάξεις κάτω από το άγρυπνο βλέμμα των υπηρετών τους. Ενός μυστικού που, αργά ή γρήγορα, θα έρθει στο φως...

Μια εκπληκτική ιστορία φιλοδοξίας, έρωτα και προκατάληψης, γραμμένη με την ίδια μαεστρία που έκανε διεθνή επιτυχία την τηλεοπτική σειρά
Ο Πύργος του Ντάουντον.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Διοικητικό 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-736-4

